

F. t. l. om begravelse og ligbrænding.

2) Forordning af 22. februar 1805 for Danmark og Norge, som forbyder nye gravsteders indretning i kirkerne, og foreskriver de vilkår, under hvilke de nuværende ejendomsbegravelser må afbenyttes.

3) Cancellie-Plakat af 5. januar 1811 angående hvorledes der skal forholdes med tekster til kirkemusik og med ligvers.

4) Lov nr. 155 af 30. november 1874 om skifte af dødsbo og fællesbo § 2, 2. pkt.

5) Lov nr. 100 af 19. april 1907 om forskellige forhold vedrørende begravelser.

6) Kgl. anordning nr. 61 af 16. marts 1910 angående adgang for folkekirkens præster til

at yde deres medvirken ved ligfærd, hvor ligbrænding finder sted.

7) Kgl. anordning nr. 75 af 26. marts 1910 angående godkendelse af de fra folkekirken afvigende trossamfunds begravelsesritualer.

8) Lov nr. 162 af 18. april 1950 om ligbrænding.

§ 18. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for disse landsdele, med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag blev fremsat i folketingsåret 1974-75, 1. samling (Folketingstidende 1974-75 sp. 2360 og tillæg A sp. 1873), men nåede ikke at blive færdigbehandlet som følge af udskrivningen af folketingsvalg.

Lovforslaget genfremsættes herved i folketingsårets 2. samling.

Almindelige bemærkninger.

Den 2. maj 1968 nedsatte kirkeministeriet et udvalg med den opgave at overveje spørgsmålet om ændringer i begravelsesloven og ligbrændingsloven, herunder særlig bestemmelserne i førstnævnte lovs § 2 om borgerlig begravelse og i sidstnævnte lovs § 5 om gejstlig medvirken ved begravelser, hvor ligbrænding finder sted, idet disse bestemmelser ikke længere kunne anses for tidssvarende. Endvidere blev det — foranlediget af henvendelser fra justitsministeriet og administrationsrådet — pålagt udvalget at undersøge mulighederne for en ændring af ligbrændingslovens § 3, stk. 2, således at politiet helt kunne fritages for pligten til at påse overholdelsen af betingelserne for ligbrænding. Om de to nævnte love, der er aftrykt som bilag til nærværende lovforslag, henvises for så vidt angår begravelsesloven til Rigsdagstid. 1906-07. Landst. Tid.sp. 31-32, 99-122, 1185-1211, 1268-70, 1676-81; Folket. Tid.sp. 6652-80, 6949-59, 6984-85; till. A. sp. 2931-46; till. B.sp. 1753-64, 3051-52; till. C.sp. 911-16, 1165-70, 1221-22, og for så vidt angår ligbrændingsloven til Rigsdagstid. 1949-50; Landst. Tid.sp. 52, 104, 705, 719; Folket. Tid.sp. 3339, 3366, 3482; till. A. sp. 3503; till. B.sp. 745; till. C.sp. 359, 1325.

I april 1973 afgav udvalget sin betænkning (betænkning nr. 688/1973), hvori udvalget bl. a. under hensyn til, at en videregående revision af bestemmelserne på det heromhandlede retsområde skønnes

påkrævet, enstemmigt går ind for, at begravelsesloven og ligbrændingsloven samt en række bestemmelser i den øvrige lovgivning afløses af en ny lov om begravelse og ligbrænding i overensstemmelse med et i betænkningen indeholdt lovudkast, hvilket udkast ligger til grund for det foreliggende lovforslag.

Udvalget er endvidere gået ind for, at de gældende betingelser for borgerlig begravelse og ligbrænding forenkles og bringes på linie med hinanden, således at det afgørende i begge henseender bliver afdødes ønske, uden at der stilles særlige krav til ønskets form, og således at det overlades til de pårørende at tage bestemmelse, såfremt afdøde ikke direkte eller indirekte har tilkendegivet noget ønske.

Udvalget har ikke fundet anledning til at foreslå, at der fastsættes nærmere bestemmelser om, hvem der kan eller skal fremsætte begæring om begravelse eller ligbrænding, bortset fra en regel om, at det skal påhvile kommunen at fremsætte sådan begæring, såfremt ingen andre gør det. Reglen tilsigter iøvrigt ikke at pålægge kommunerne større økonomiske forpligtelser i denne sammenhæng end hittil.

Begæring om foretagelse af begravelse eller ligbrænding skal efter lovudkastet i alle tilfælde fremsættes overfor den stedlige kirkegårds- eller krematoriebestyrelse, der som begravelsesmyndighed skal påse overholdelsen af de gældende bestemmelser om begravelse og ligbrænding. I det foreliggende lovforslag er begravelsesmyndigheden i overensstemmelse hermed henlagt til krematoriebestyrelsen, når liget skal brændes. Efter ønske bl. a. fra Den danske Præsteforening og Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer er begravelsesmyndigheden, når liget skal begraves, i lovforslaget foreslået henlagt til sognepræsten på begravelsesstedet, medmindre kirkeministeren efter indstilling fra menighedsrådet godkender en anden ordning. Er begravelsesvæsenet